

بیداری ، نیاز به دود سیاه و روشنی هردو دارد

آتش، دوویژگی - جفت باهم دارد که در دیده بانی و پاسبانی، متم هم هستند. آتش، هم دود میدهد و هم روشنی ، و هردو، دیده بان یا پیشرو را آگاه میسازند .

درفر هنگ ایران، دیده بان و پاسبان و نگهبان ، پیکریابی بیداری بودند . ایرانیان ، حکومت را « اصل نگهبانی زندگی مردمان» از هرگونه آزار و گزند و بیم و آفتی میدانستند . کسی بیدار است که رسیدن گزند را از دور (چه زمانی و چه مکانی) می بیند. امروزه در آتش ، گرمی و روشنائی در آتش را میستائیم و بادودش رابطه منفی داریم . در یزدانشاسی زرتشتی، دود آتش ، اهریمنی است . در فرهنگ ایران، همانقدر که در شب و تاریکی ، به روشنائی آتش ، اهمیت میدادند، در روز، به دود تاریکش اهمیت میدادند . در روز با دیدن دود از دور، دیده بان آگاه میشد ، و در شب تاریک ، با روشنی آتش ، آگاهی می یافت .

اگر دیده بان دود بیند به روز شب، آتش ، چو خورشید آتش فروز
بیدار بودن ، نیاز به دیدن خطریا رسیدن یاری از دور دارد . و این آتش هست که در شب، روشنی میدهد و در روز، دود میکند . از این رو برای زندگی ، نیاز به روشنی و دود آتش، هردو داریم ، نه نیاز به روشنائی که بدون دود (تاریکی) هست . روشنی آتش در شب و دود آتش در روز، ارزش بینش برای نگاهبانی زندگی از گزند دارد .

تواند در شب و روز بیدار باش سپه را ز دشمن ، نگهدار باش نوشتن کتاب و خواندن آن و به بینش رسیدن نیز همین آزمون کار دارد، چون نوشتن ، نوشتن با سیاهی مرکب بر سپیدی کاغذ است و این تضاد است که چشم و خرد را روشن میکند . از اینرو ، دبیر را « دورنگه » میخواندند . زندگی کردن، نیاز به تاریکی و روشنی آتش (گرمی) هردو دارد. از این رو نیز بود

که جان انسان ، در فرهنگ ایران ، تخم آتش خوانده میشد .

یاد داشتهای روزانه